

DEMOGRAFIE ȘI RESURSE SUB IMPACTUL IDENTITĂȚII NAȚIONALE

DEMOGRAPHY AND RESOURCES UNDER THE IMPACT OF NATIONAL IDENTITY

Văduva Cecilia- Elena

PhD lecturer, Constantin Brâncuși University

Abstract

The structural impact of economic based migrations inevitably has a repercussion on the social domain.

The problem of national identity in multi-cultural societies is introduced by globalization and the re-globalization of migration in the contemporary era. The impact of producing and distributing globally, popular cultural products upon global cultures. The realistic statement is that a homogenization of mass cultural consumerism is taking place, especially among the youth.

The more general cultural impact of this advancement in cultural and national identity is difficult to estimate.

The real threat for all kinds of national projects will be a cosmopolitanism that will be challenging for the idea of nation as a main community.¹

The final form of national involvement in global, ecological issues is represented by across the borders pollution which is a direct result of economic trade and not only from the unintentional collateral effects of the trade or the excessive use of joint resources.

When considering demographic growth, concerns are not related just to the lack of raw materials that turns into the politics of other countries, but especially to more important problems such as social disturbances, mass migrations, political instability.²

Keywords: structural impact, national identity, national project, political instability, workforce.

¹ Bari I, „ Globalizarea și problemele globale”, Editura Economică, București, 2011

² Niculescu M, „ Diagnostic global și strategic”, Editura Economică, București, 2014

Predicția schimbărilor majore ale abordărilor este dificilă fiind schimbări de paradigme.

Piețele forței de muncă sunt un amestec de elemente competitive și necompetitive, proporția amestecului diferind de la o piață la alta, forța de muncă fiind un factor de producție umane analizate monetare sunt observate în modelele de stimulare.

Câmpurile forței de muncă răspund la schimbările forțelor de piață. Există o componentă mobilă a forței de muncă în orice grup tinzând că fie formată din membrii mai tineri și mai adaptabili ai profitului. Acest grup mobil poate fi atras dintr-o anumită arie prin schimbări mici în motivațiile economice.

Schimbările în câmpuri pot crea influxuri substanțiale într-o ocupație sau regiune în expansiunea și refluxul muncitorilor dintr-o ocupație sau regiune în regres. Plecărilor determină declinuri, toate bunurile și serviciile produse de meșteșugarii locali și consumate odinioară suferă o reducere a cererii ducând la un declin mai mare al cererii de forță de muncă.

Presupunem o scădere rapidă a cererii de forță de muncă în zona A și o creștere a cererii în zona B. Dacă salariile nu răspund rapid atunci angajerile o vor face.³ Va apărea șomaj în regiunea A și deficit de forță de muncă în regiunea B. Forța de muncă se va muta din A în B ca răspuns la diferențierea salariilor curente dar și la diferențierea în probabilitatea de a obține locuri de muncă implicând o diferențiere câștigurile pe viață atestate de locuitorii din cele două zone. Diferențierile în probabilitatea de a obține o slujbă motivează mișcarea forței de muncă la fel de mult ca și diferențierile salariilor curente.

Mișcările factorilor pot fi explicate prin teoria cererii și ofertei utilizând amestecuri de forțe competitive și de piață în ipoteza că factorii se mișcă ca răspuns la modificările prețurilor relative ale factorilor și câmpurilor atestate.

În cazul economiei putem afirma că răspândirea constantă a modurilor industriale de producție o formă de globalizare a condus la o creștere a capacității totale a economiei globale de a genera poluanți care amenință bunurile comune globale.

La nivel cultural recunoașterea și estimarea degradării mediului este legată de extinderea rețelelor transnaționale de oameni de știință și grupuri de presiune ale căror argumente și analize se răspândesc rapid influențând dezbaterile interne și perspectivele asupra mediului.

Nivelurile de degradare și pericolul ecologic au început să crească ca urmare a schimbării tehnologiilor de producție și a surselor de energie și materii prime.

Combinat cu distrugerea ecosistemelor sub conglomerate urbane care s-au dezvoltat pe lângă industrie, intensitatea degradării mediului și amenințările au rămas locale și tolerate de majoritatea celor expuși la ele.⁴

Transformările decisive în intensitate și expansiune a problemelor de mediu contemporane sunt referitoare la încălzirea globală și la susținerea stratului de ozon.

³ Held D, Mc Grew A., „ Transformări globale. Politică economică și cultură”, Editura Polirom, 2004

⁴ Luca S A, „ Identitatea socioculturală a tinerilor”, Institutul European, București, 2010

Încălzirea globală este determinată de acumularea în atmosferă a unei varietăți de gaze care cresc capacitatea atmosferei de a izola pământul. Teoria încălzirii globale este o problemă veche însă în ultima perioadă s-a realizat o monitorizare amănunțită a schimbărilor de climă.

Consecințele încălzirii globale sunt dificil de sintetizat din cauza modului variat în care creșterea medie a temperaturilor globale ale ambientului se traduce în temperatura locală și schimbarea de clime, reacția altor sisteme ecologice la încălzirea globală este neclară. Creșterea temperaturii globale ar putea topi calotele polare determinând ridicarea nivelului mărilor care ar duce la creșterea puterii lor de absorbție încetinind procesul de încălzire globală. Încălzirea globală este problemă de mediu cu origini globale ce derivă din procese industriale cât și agricole. Consecințele se așteaptă la o formă de schimbare ecologică directă privind clima, flora și fauna prezentă. Intensitatea schimbărilor din multe zone, ridicarea nivelurilor mărilor și scăderea fertilității solului determină efecte secundare ale dislocărilor sociale naționale și locale, ale migrațiilor și tulburărilor sociale.

Relațiile dintre variabilele economice și demografice constituie una din problemele fundamentale ale demografiei. Factorul economiei este determinat în dezvoltarea tuturor fenomenelor sociale inclusiv a celor demografice. Cauzele care pot determina un anumit comportament demografic trebuie căutate în condițiile de viață ale societății umane de a-și obține mijloacele de trai prin muncă în proporția utilizării forței de muncă existente arătând că elementul care intervine esențial între economie și demografie este populația activă.

Fenomenele creșterii populației sunt reglate de cererea de muncă, variabila economică fundamentală, producția totală, resursele naturale, comerțul, volumul resurselor sau variabilele economice secundare, consumul venitului pe cap de locuitor, consumul.⁵

În ansamblul condițiilor social-economice și politice ale lumii contemporane creșterea în perspectivă a populației devine o problemă de prim ordin.

Evoluând pe aceleași baze social-economice și depinzând de psihologia oamenilor variabilele demografice fundamentale au izvoare și componente de influențare deosebite.

Concepția dialectică despre viitor este probabilistică și permite formularea unor prognoze condiționate de structura sistemului social, de structura interacțiunii sale cu ambianța, de structura ambianței. Prognoza oricărui fenomen nu poate fi ruptă de prognoza ambianței fiindcă nici un fenomen real nu există într-un vid natural, social sau politic.

Domeniul de aplicare a prognozelor demografice este larg- în politică, economie, urbanizare, asistență socială și în cercetările demografice.

Numărul populației determină mărimea forțelor de producție care pot pune în mișcare resursele naturale și economice ale societății și determină volumul necesităților de consum pe care ea trebuie să le satisfacă într-o anumită perioadă determinată de timp.

⁵ Idem

Estimarea evoluției viitoare a numărului și structurii după vârstă și sex a populației, a numărului familiilor interesează ca o bază pentru elaborarea unui bilanț de perspectivă a volumului forței de muncă disponibil și pentru prognozarea producției materiale și a consumului material sau de servicii a populației care depind în mare măsură de structura populației pe vârste.

Prognoza populației și a familiilor este importantă pentru planificarea pe termen lung a dezvoltării activităților neindustriale și pentru planificarea repartiției populației pe zone.

Prognozele demografice care interesează politica sub impactul identității naționale sunt cele care prelungesc analiza unei situații prin stadiul consecințelor sale. În analiza și cercetarea demografică pe perioade diferite este necesar să se compare situația reală existentă cu cea așteptată, cu situația, care ar fi fost dacă o anumită tendință observată în trecut s-ar fi menținut neschimbată. Situația așteptărilor se obține pe baza unui calcul de prognoză.⁶

Exploatarea resurselor naturale impune investiții, forță de muncă, organizarea producției.

Inventarierea sumară a celor mai importante resurse naturale de care dispun oamenii în condițiile actuale ale progresului tehnic indică posibilitatea ameliorării condițiilor de viață chiar dacă numărul va continua să crească, depășind cele mai exagerate previziuni.

Economia în perioada actuală se află într-o profundă criză de sistem o criză politică, economică, socială, ecologică, morală care a cuprins toate țările; nu există un sistem economico-social ideal, actualul model de dezvoltare, model devastator trebuie înlocuit cu un model nou. Noua economie este dinamică, inovatoare și condusă de schimbări.

Presiunile umane asupra sistemelor naturale ale Pământului au ajuns la un punct în care este posibil să genereze probleme care pot fi mai puțin anticipate. Trebuie să se formeze o nouă etică pentru managementul relațiilor umane cu mediul fapt susținut de următoarele principii: natura este un sistem de o complexitate impenetrabilă; nu oferă cantități mari fără a sacrifica ceva, nu are natura buton pentru opțiunea Resert.

Pe măsură ce populația umană crește numărul de specii cu care împărțim planeta scade iar ecosistemele locale încep să decadă. La un anumit moment dacă nu se intervine vom fi puși în fața colapsului întregului sistem. Ecosistemul natural dar și cel creat de om este un sistem complex alcătuit dintr-o parte nevie, cadrul natural cu condițiile sale fizice și una vie, comunitatea vie formată din populațiile diferitelor specii aflate în interacțiune.

Aceste două componente nu sunt separate fizic în natură. Ele formează împreună sub aspect structural și funcțional un sistem deschis.

Limitele cheie la începutul secolului XXI-lea sunt următoarele: apa potabilă, pădurile, pășunile, zonele oceanice de pescuit, diversitatea biologică și atmosfera globală.

Viitorul civilizației este modelat de câteva tendințe creșterea populației, creșterea temperaturii, scăderea resurselor de apă potabilă, micșorarea suprafeței de pădure și dispariția unor specii de

⁶ Luca SA, „Tânăr în România. Noi valori, noi identități”, Institutul European, București, 2010

animale și plante. Sistemele naturale ale Pământului se dezvoltă față de creșterea populației. Cantitatea de apă potabilă produsă prin circulația hidrologică este aproape aceeași ca în 1950, repartitia pe cap de locuitor a resurselor naturale este în continuă scădere amenințând nu numai calitatea vieții dar și supraviețuirea, ecosistemele locale decad.⁷

O altă tendință de mediu este scăderea nivelului pânzelor freatice. Deși problemele de irigare cum sunt bătărea apei, formarea de săruri și colmatarea există deja, epuizarea pânzelor freatice este o problemă nouă care s-a manifestat în mare măsură în ultima jumătate de secol.

Un alt factor care îngreunează hrănirea adecvată a numărului prognozat de locuitori este scăderea suprafeței agricole pe cap de locuitor. Dacă productivitatea terenurilor agricole ar crește rapid, micșorarea suprafeței agricole pe persoană ar putea deveni o problemă minoră.

Pădurile sunt copleșite de cerințe din partea oamenilor. În multe situații cererea pentru produse forestiere, cherestea, hârtie, lemnul pentru foc, depășește producția durabilă a pădurilor.

Solul reprezintă un subsistem component al ecosistemelor terestre rezultat al proceselor fizice, chimice, biologice. Solul și vegetația au un rol decisiv în circuitul apei, dar și în formarea scurgerilor. Solul a fost abuzat determinând o creștere exagerată a cantităților de deșeuri ajunse în sol depășind posibilitățile acestuia de a le prelua și a le anula efectele poluante.

Poluarea solului constă în orice acțiune care produce dereglarea funcționării normale a acestuia ca suport și mediu de viață pentru plantele terestre superioare din cadrul diferitelor ecosisteme naturale sau antropice.

Degradarea se manifestă prin degradare fizică prin fenomenul de compactare, degradare a structurii, chimică, poluare cu metale grele, modificarea pH-ului și biologică (poluare cu germeni de boli). Degradarea solurilor poate îmbrăca și deșertificări. Datorită deșertificării aproximativ 6 milioane de hectare de terenuri cultivabile dispar în fiecare an. Pretutindeni coroziunea, supraexploatarea degradează într-un ritm accelerat suprafața terenurilor cultivabile având drept rezultat transformarea în deșert a zonelor aride și semiaride. Drept consecință, Terra nu va mai putea să hrănească locuitorii acestor regiuni iar flora și fauna vor dispărea.⁸

Valorificarea nerațională a terenurilor este un element care poate afecta calitatea apelor și crescând gradul de poluare sau afectând echilibrul acestor ecosisteme.

Nici unul din efectele poluante ale proceselor agricole nu este mai distructiv decât epuizarea activelor subterane. Pe suprafețe întinse fermierii pompează apa din subteran mai repede decât poate natura să refacă rezervele ducând la scăderea constantă a nivelului pânzei freatice.

Prognozarea efectului investițiilor în cadrul sistemului economic are ca premisă principală unitatea organică a fazelor reproducerii, existența unor corelații tehnice și economice obiective între producție, repartitie, schimb, consum.

⁷ Lipsey R G, Chrystal K A „Economia pozitivă”, Editura Economică, București, 1995

⁸ Ibidem

O investiție inițială are ca efect multiplicator asupra activităților economice, determină relansarea acestora prin declanșarea de mișcări favorabile.

În procesul reproducerii investițiile îndeplinesc rolul de pârghie a dezvoltării economice în sensul dirijării proceselor de materializare a progresului tehnic în timp și spațiu în conformitate cu interesele de câștig ale agenților economici. Se aspiră perfecționarea factorilor procesului de producție și pe această bază evoluția ascendentă a economiei.

Prin intermediul efectelor, investițiile își difuzează și amplifică influența în întreaga structură și calitatea factorilor de creștere economică pentru că au un atât un efect de adăugare cât mai ales unul de antrenare prin care noile capacități determină proiectarea și realizarea altora, dar și eliminarea celor care au suferit uzura morală și devin incapabile din punct de vedere economic și tehnic.

În relația timp-investiții-dezvoltare economică, investițiile efectuate pot acționa ca un suport al dezvoltării economice în timp ce lipsa investițiilor sau realizarea de investiții ineficiente se manifestă și forme destructive asupra mecanismelor economico-sociale.

Necesitatea luării în considerație a influenței timpului este impusă de decalajul care apare între eforturile și efectele investiționale. Trebuie să se cheltuiască într-un anumit interval de timp o cantitate de muncă destinată creării mijloacelor de producție care utilizate în anii următori să asigure realizarea activităților dorite.

Timpul acționează în contextul fenomenelor și proceselor economico-financiare atât ca resursă de o anumită mărime cât și ca un factor de influență.⁹

În cadrul relației timp-investiții-dezvoltare economică timpul considerat ca resursă economică, o resursă care presupune durate minime și maxime ce trebuie respectate în procesele economice. Timpul reprezintă o resursă economică fiindcă în raport cu limitele societății umane, timpul reprezintă reguli de utilizare și economisire la fel ca toate celelalte resurse ale economiei: timpul considerat ca factor de influență asupra proceselor economice în sensul că acționează inevitabil asupra eficacității oricăror decizii și activități ale oamenilor. Timpul reprezintă un factor economic, el conduce la multiplicarea, creșterea, valorizarea unor efecte sau duce la restrângerea, distrugerea sau devalorizare.

Există o influență pozitivă sau negativă a timpului ca resursă și ca factor în relația timp-investiții-dezvoltare economică.¹⁰

Pentru creșterea eficienței investițiilor este necesar ca timpul să fie avut în vedere în mod indispensabil, în toate calculele de fundamentare și de alegere a deciziei optime. Primul este considerat cheia succesului, principalul element al creșterii eficienței deoarece la același efort investițional, cea variantă care realizează o relație timp-investiții-dezvoltare economică mai bună și va fi mai eficientă.

⁹ Luca S A, „ Identitatea socioculturală a tinerilor”, Institutul European, București, 2010

¹⁰ Idem

Procesele și fenomenele economice consumă timp. Factorul timp apare frecvent în cercetarea fenomenelor și proceselor economice. Factorul timp se manifestă complex și alternativ ca timp calendaristic, timp economic și timp social.

Timul calendaristic este element integrator al proceselor în natură nefiind stocabil, timpul există obiectiv, infinit și ireversibil.¹¹

BIBLIOGRAFIE

1. Bari I, „ Globalizarea și problemele globale”, Editura Economică, București, 2011
2. Held D, Mc Grew A., „ Transformări globale. Politică economică și cultură”, Editura Polirom, 2004
3. Niculescu M, „ Diagnostic global și strategic”, Editura Economică, București, 2014
4. Lipsey R G, Chrystal K A „ Economia pozitivă”, Editura Economică, București, 1995
5. Luca S A, „ Identitatea socioculturală a tinerilor”, Institutul European, București, 2010
6. Luca SA, „ Tânăr în România. Noi valori, noi identități”, Institutul European, București, 2010

¹¹ Held D, Mc Grew A., „ Transformări globale. Politică economică și cultură”, Editura Polirom, 2004